

Arrest

nr. 250 473 van 4 maart 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. AKYAZI
Binnenlaan 62
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2020 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 26 augustus 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, en van de beslissingen van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel 1*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. AKYAZI verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De eerste bestreden beslissing is het resultaat van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), die

verzoekers op 15 oktober 2019 hebben ingediend. Die aanvraag werd door de verwerende partij onontvankelijk verklaard, op grond van de volgende motieven:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.10.2019 werd ingediend door :

[T.A.] [...]

[T.I.] [...]

*nationaliteit Azerbeidzjan
[...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hun eerste asielaanvraag werd afgesloten op 06.07.2011 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hen betekend op 06.09.2013 en verbleven illegaal in België tot zij op 13.06.2018 een tweede asielaanvraag indienden. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 01.03.2019 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene kozen er weer voor om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedures – namelijk twee jaar en acht maanden voor de eerste en bijna negen maanden voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000) Volledigheidshalve merken we op dat betrokkenen reeds een asielpprocedure doorliepen van 10.05.2004 tot 15.07.2004 maar dat zij op 11.08.2004 vrijwillig terugkeerden naar hun land van herkomst.

Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor hun fysieke integriteit en hun vrijheid indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun fysieke integriteit en hun vrijheid volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielpprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat het niet mogelijk is, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Betrokkenen beroepen zich op de medische problematiek van mijnheer die zou sukkelen met zijn gezondheid en op regelmatige basis insputingen zou moeten krijgen. Ter staving hiervan legt betrokkene één verklaring voor van dr. M. dd. 27.09.2019. Echter, uit deze verklaring kan enkel afgeleid worden dat betrokkene inderdaad insputingen moet krijgen doch niet de eventuele frequentie of behandelingsduur. Uit deze verklaring blijkt niet dat betrokkene niet in staat is om te reizen, nergens wordt aangehaald dat reizen afgeraden wordt, waardoor dit element een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst dan ook niet verhindert. We merken nog op dat betrokkene verschillende aanvragen 9ter indiende die echter allemaal onontvankelijk werden afgesloten. Betrokkene heeft aan dr. M. verklaart dat de nodige medicatie niet beschikbaar zou zijn in het land van herkomst. Dit is echter een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Het staat betrokkene vrij om de nodige medicatie mee te nemen om een tijdelijk verblijf te overbruggen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen verwijzen naar de uitspraken van de Directeur-Generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken dat een verblijfsvergunning toegekend zou worden aan mensen die een arbeidscontract kunnen bemachtigen. Echter, in geen geval kunnen betrokkenen aan deze verklaringen enige rechtmatige verwachting ontleenen dat zij geen buitengewone omstandigheden meer moeten aantonen of dat in deze specifieke situatie buitengewone omstandigheden aanvaard zouden worden waardoor de aanvraag op ontvankelijke wijze in België ingediend zou kunnen worden. Betrokkenen kunnen zich dan ook niet dienstig beroepen op deze uitspraken. Indien betrokkenen een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat zij alhier wensen te werken dienen zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkenen bij huidige aanvraag 9bis geen arbeidscontract toevoegen enkel een werkbelofte.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij het centrum van belangen in België hebben opgebouwd omdat hun naaste familie zich allemaal op legale wijze in België gevestigd zouden hebben. Echter, noch uit huidige aanvraag 9bis noch uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat er sprake zou zijn van legaal verblijvende familieleden in België. Uit het administratief dossier blijkt dat zij slechts één familielid hebben op het Belgische grondgebied, met name hun (stief)dochter, T.S. [...], die met hen samenwoont. Hun (stief)dochter beschikt echter niet over legaal verblijf in België en kan aldus samen met hen terugkeren naar het land van herkomst. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij het centrum van hun belangen in de zin van artikel 8 EVRM in België heeft opgebouwd aangezien zij hier al elf jaar verblijven. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen slechts één familielid hebben op het Belgische grondgebied, met name hun (stief) dochter T.S. [...] waarmee zij samenwonen. Hun (stief) dochter beschikt echter niet over legaal verblijf en kan aldus samen met betrokkenen terugkeren naar Azerbeidzjan waardoor de bestaande gezinseenheid behouden blijft. Verder blijkt uit het administratief dossier dat betrokkenen nog over een familiaal netwerk beschikken in het land van herkomst waar zij nog steeds contacten mee onderhouden (zie verklaringen afgelegd tijdens de asielprocedures). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkenen ter staving van haar sociale banden acht getuigenverklaringen voorleggen. Echter, uit deze verklaringen blijkt niet dat er sprake van is diepgaande interpersoonlijke banden waarvan de tijdelijke verbreking een onherstelbaar nadeel zou

opleveren. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Betrokkenen tonen niet aan dat de door hen opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Verzoekers halen aan dat een gedwongen terugkeer onwenselijk is gezien hun integratie en dat dit een trauma zou betekenen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat in casu geen sprake is van een gedwongen terugkeer. Dit argument is bijgevolg niet van toepassing op de situatie van betrokkenen. Overigens wordt het principe gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie vrijwillig gevolg dienen te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Wat betreft de verwijzing naar de wet van 22.12.1999; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor verblijfsmachtiging vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Wat betreft de bewering dat het veel proceseconomischer zou zijn om de aanvraag tot verblijfsmachtiging ontvankelijk te verklaren en vervolgens bij de gegrondheid te kijken naar het verblijf maar ook naar de mate van integratie, dient opgemerkt te worden dat het hier louter om de opinie van betrokkenen gaat, waarbij zij niet aantonen waarom dit een buitengewone omstandigheid zou vormen die het hen onmogelijk zou maken om in hun land van herkomst de aanvraag om machtiging tot verblijf via de gewone procedure in te dienen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen een blanco strafblad zouden hebben, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkenen reeds elf jaar ononderbroken in België zouden verblijven, dat zij sinds 2008 in België zouden verblijven, dat zij duurzame banden met België opgebouwd zouden hebben, dat zij ten zeerste werk gemaakt zouden hebben van hun integratie waarbij zij zich wel degelijk geprofileerd zouden hebben en niet onopgemerkt zouden zijn gebleven, dat hun integratie zich op allerlei vlakken afgespeeld zou hebben, dat zij zeer goed Nederlands zouden spreken gezien hun lange verblijf, dat zij ijverig lessen Nederlands gevolgd zouden hebben, dat hun contacten met vrienden in het Nederlands zouden verlopen, dat ze geen moment onbenut zouden laten om hun Nederlands verder bij te schaven, dat zij ook op economisch vlak de nodige inspanningen geleverd zouden hebben, dat zij graag onafhankelijk zouden willen leven, dat zij zouden popelen om in het legale arbeidscircuit te stappen, dat zij hun capaciteiten ten dienste zouden willen stellen van de Belgische economie, dat ze tewerkgesteld zouden kunnen worden in een knelpuntberoep, dat zij hun steentje zouden kunnen bijdragen, dat zij door hun gebruik van het openbaar vervoer zouden bijdragen aan een milieubewust België, dat zij door hun tomeloze inzet om te integreren veel vrienden gemaakt zouden hebben, dat zij zich steeds op intensieve wijze gemengd zouden hebben onder de Belgische bevolking, dat zij door hun open en geïnteresseerde mentaliteit een grote vrienden- en kennissenkring opgebouwd zouden hebben die hen wil helpen en steunen, dat de sociale banden en integratie van betrokkenen duurzaam en diepgaand zouden zijn, dat zij op zeer intense wijze overgegaan zouden zijn tot de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoontes, dat zij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen gemaakt zouden hebben, dat er aan hun integratie geenszins getwijfeld zou kunnen worden, dat onomstotelijk vast zou staan dat zij sociale

*banden met België hebben, dat ze twee werkbeloftes voor mijnheer voorleggen evenals hun huurovereenkomst, verschillende deelcertificaten Nederlandse taallessen, hun attest van maatschappelijke oriëntatie, hun verklaringen van lidmaatschap van de mutualiteit, de lijnkaart van mijnheer en acht getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).
[...]"*

1.2. Met de tweede en derde bestreden beslissing wordt aan beide verzoekers het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikken over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving. De motivering luidt als volgt:

"REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In het eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, en van de zorgvuldigheidsplicht.

Zij verschaffen de volgende toelichting:

"Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch zeker niet afdoende is en na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak. Schending van art. 3 Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, meer bepaald de materiële motiveringsplicht en eveneens de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekers verblijven al méér dan 11 jaren in België, waardoor zij hun centrum van belangen hier hebben opgebouwd.

Bovendien hebben verzoekers duurzame sociale bindingen opgebouwd en een grote vrienden-en kennissenkring opgebouwd.

Dat verwerende partij met deze factoren ten onrechte geen rekening heeft gehouden."

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van

de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS)

2.1.3. Het past om het wettelijk kader waarbinnen de eerste bestreden beslissing tot stand is gekomen in herinnering te brengen:

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. Bovendien zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

2.1.4. Samen met de verwerende partij in haar nota, stelt de Raad vast dat verzoekers' betoog dat de verwerende partij bij het nemen van de onontvankelijkheidsbeslissing geen rekening heeft gehouden met hun langdurig verblijf in België, het feit dat zij hier duurzame sociale bindingen en een grote vrienden- en kennissenkring hebben opgebouwd, en hier hun centrum van belangen hebben, feitelijke grondslag mist. In de beslissing wordt uiteengezet dat geen van de door verzoekers aangehaalde elementen een buitengewone omstandigheid vormen waardoor zij de aanvraag niet via de gewone procedure, en dus vanuit het herkomstland, kunnen indienen. De verwerende partij heeft daarbij over elk van de in het eerste middel vermelde factoren uitdrukkelijk gemotiveerd, en geantwoord op hetgeen verzoekers over die elementen in hun aanvraag hadden aangevoerd.

Zo wordt vooreerst benadrukt dat de elementen van lang verblijf en integratie - waaronder het feit dat verzoekers reeds elf jaar ononderbroken in België zouden verblijven, dat zij duurzame banden met België opgebouwd zouden hebben, dat zij door hun tomeloze inzet om te integreren veel vrienden gemaakt zouden hebben, dat zij door hun open en geïnteresseerde mentaliteit een grote vrienden- en kennissenkring opgebouwd zouden hebben die hen wil helpen en steunen, en dat hun sociale banden en integratie duurzaam en diepgaand zouden zijn – niet als buitengewone omstandigheid aanvaard kunnen worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in de ontvankelijkheidsfase niet behandeld worden. De Raad benadrukt dat deze overweging in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State, die van oordeel is dat omstandigheden die betrekking hebben op onder meer de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De verwerende partij heeft bovendien in het bijzonder en op uitvoerige wijze toegelicht waarom verzoekers' betoog dat zij in België hun centrum van belangen hebben, niet noopt tot de vaststelling dat zij hun aanvraag niet in hun land van herkomst kunnen indienen en geen schending van artikel 8 van het EVRM aan het licht brengt.

Bijgevolg kunnen verzoekers niet gevolgd worden waar zij stellen dat niet werd gemotiveerd over en geen rekening werd gehouden met hun langdurig verblijf en sociale bindingen in België, of met het feit dat zij hier hun centrum van belangen hebben. Het komt hen toe om met concrete argumenten aannemelijk te maken waarom de motivering in de bestreden beslissing niet deugdelijk zou zijn, maar zij blijven daartoe volledig in gebreke: het louter herhalen van de elementen die zij in hun aanvraag hadden opgeworpen volstaat daartoe immers niet. Derhalve kan alleen maar worden vastgesteld dat niet is

aangetoond dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot die beslissing is gekomen, en evenmin dat die beslissing niet afdoende werd gemotiveerd.

2.1.5. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM). Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“In haar negatieve beslissing stelt verwerende partij dat verzoekers de schending van art 3 EVRM niet aantonen.

Het conflict tussen Azerbeidzjan en Armenië is weer geëscaleerd waardoor het onmogelijk is voor verzoekers hun aanvraag in te dienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Dit kan gemakkelijk nagegaan worden door verwerende partij. Bovendien is mevrouw TARKHANOVA zelf van Armeense origine en zal haar veiligheid in gevaar komen bij een terugkeer naar het land van herkomst.

Hiernaast laat de gezondheidssituatie van verzoeker hem niet toe om te reizen. Verder stelt verwerende partij dat niet wordt aangetoond dat de nodige medicatie niet beschikbaar zou zijn in het land van herkomst.

Het geneesmiddel Sustanon 250 is wel degelijk verboden op het grondgebied van Azerbeidzjan.

Verzoekers brengen een attest bij waaruit dit blijkt, (zie stuk 2)

In geval van terugkeer naar het land van herkomst riskeren verzoekers onderworpen te worden aan een onmenselijke behandeling.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

‘De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen’ (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.2.2. De Raad stelt vast dat het middel gericht lijkt tegen de eerste bestreden beslissing, nu verzoekers verwijzen naar de “negatieve beslissing”.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Wie zich wenst te beroepen op deze bepaling moet er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling, en moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin.

2.2.3. Zoals hiervoor reeds werd gesteld, moet bij de beoordeling van de deugdelijkheid van de beslissing die betrekking heeft op de aanvraag die verzoekers hadden ingediend –i.e. de eerste bestreden beslissing– worden uitgegaan van datgene wat zij in die aanvraag hadden aangevoerd. Zoals reeds uiteengezet controleert de Raad in het kader van die saisine de wettigheid van de bestreden beslissing op basis van de elementen waarvan de verwerende partij kennis had op het ogenblik dat zij uitspraak deed. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich derhalve plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

In de mate dat het betoog van verzoekers dat er bij een terugkeer naar hun land van herkomst sprake zou zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM gelet op de heropflakking van het conflict tussen Azerbeidjan en Armenië betrekking heeft op de eerste bestreden beslissing, moet worden vastgesteld dat dit niet werd aangehaald in de aanvraag. Zoals de verwerende partij in haar nota stelt, kon zij bij het nemen van de eerste bestreden beslissing dus geen rekening houden met het recente conflict tussen beide landen.

Wél hadden verzoekers in hun aanvraag gewezen op de medische problematiek van eerste verzoeker, die door de verwerende partij werd beschouwd als zijnde niet van aard om een tijdelijke terugkeer in de weg te staan. De gemachtigde heeft daarbij onder meer gewezen op het feit dat eerdere aanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet allemaal als onontvankelijk werden afgesloten, hetgeen niet wordt betwist door de verzoekers. Uit het administratief dossier blijkt overigens dat de beroepen die verzoeker tegen twee van die onontvankelijkheidsbeslissingen had ingesteld, door de Raad verworpen werden, respectievelijk bij arrest nr. 85 014 van 23 juli 2012 en bij arrest nr. 96 149 van 30 januari 2013.

De verwerende partij heeft zich echter niet tot deze vaststelling beperkt.

Waar verzoekers herhalen dat de gezondheidssituatie van eerste verzoeker hem niet toelaat om te reizen, moet erop worden gewezen dat de overweging in de bestreden beslissing dat dit niet blijkt uit het medisch attest dat in het kader van de aanvraag werd neergelegd strookt met de stukken van het administratief dossier, en door in het verzoekschrift louter te stellen dat verzoekers gezondheidssituatie hem niet toelaat te reizen, zonder meer, tonen verzoekers niet aan dat dat standpunt niet deugdelijk zou zijn.

Verder oordeelde de verwerende partij dat *"[b]etrokkene [...] aan dr. M. verklaar[d] [heeft] dat de nodige medicatie niet beschikbaar zou zijn in het land van herkomst. Dit is echter een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Het staat betrokkene vrij om de nodige medicatie mee te nemen om een tijdelijk verblijf te overbruggen."* Het bij het verzoekschrift voor het eerst gevoegde stuk over het verbod op het gebruik van Sustanon 250 in Azerbeidzjan kan de motivering in de eerste bestreden beslissing niet onderuit halen. Het weze immers herhaald dat het niet aan de Raad toekomt om kennis te nemen van en te oordelen over stukken die niet ten gepaste tijde aan de verwerende partij werden voorgelegd.

Daarenboven moet erop worden gewezen dat de verwerende partij heeft overwogen dat uit de bij de aanvraag gevoegde verklaring van dr. M. enkel afgeleid kan worden dat verzoeker insputingen moet krijgen, doch niet de vereiste frequentie daarvan of de vooropgestelde behandelingsduur. Ook deze overweging werd door verzoekers ongemoeid gelaten.

Samengevat moet worden vastgesteld dat verzoekers niet aantonen dat de verwerende partij, op grond van de stukken die haar waren voorgelegd, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft geoordeeld dat zij geen buitengewone omstandigheden hebben aangetoond die hen zouden toelaten om, in afwijking van de gewone procedure, hun aanvraag in te dienen in België in plaats van in hun land van herkomst.

2.2.4. Ten overvloede, in zoverre een welwillende lezing van het middel zou kunnen doen aannemen dat het ook is gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten, moet er in eerste instantie op worden gewezen dat de verwerende partij in alle redelijkheid er kan op vertrouwen dat een vreemdeling die zich tot haar richt met een aanvraag om machtiging om verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, alle elementen die deze aanvraag rechtvaardigen ter kennis brengt van het bestuur, desgevallend middels een actualisatie.

Daarenboven moet erop worden gewezen dat verzoekers hoe dan ook niet aannemelijk maken dat er thans een reëel risico op schending van artikel 3 van het EVRM zou bestaan omwille van de situatie in het herkomstland of omwille van de gezondheidssituatie van eerste verzoeker.

In het verzoekschrift beperken zij zich, wat de situatie in het herkomstland betreft, tot het volgende betoog:

“Het conflict tussen Azerbeidzjan en Armenië is weer geëscaleerd waardoor het onmogelijk is voor verzoekers hun aanvraag in te dienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Dit kan gemakkelijk nagegaan worden door verwerende partij. Bovendien is mevrouw TA. zelf van Armeense origine en zal haar veiligheid in gevaar komen bij een terugkeer naar het land van herkomst.”

Verzoekers laten na te concretiseren waarom er in hun individuele geval ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Azerbeidzjan een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De louter algemene verwijzing naar de escalatie van het conflict en het betoog dat verzoekster van Armeense origine zou zijn, volstaan niet om het bestaan van een dergelijk risico in hunnen hoofde aan te tonen. Immers, zoals reeds gesteld, volstaat een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin. Overigens kan er niet aan worden voorbijgegaan dat in de beslissing en arresten die werden genomen in het kader van de verzoeken om internationale bescherming werd vastgesteld dat er ernstige twijfels zijn bij de voorgehouden Armeense origine.

2.2.5. Wat ten slotte eerste verzoekers gezondheidssituatie betreft, en het stuk waarmee hij nu tracht aan te tonen dat het benodigde medicament verboden is in het herkomstland, moet worden gewezen op het volgende:

In zijn arrest nr. 41738/10 in de zaak Paposhvili t. België van 13 december 2016, heeft het EHRM – voor wat betreft de toepassing van artikel 3 van het EVRM inzake verwijdering van vreemdelingen die lijden aan een ernstige ziekte – geoordeeld dat het moet gaan om *“situaties die de verwijdering inhouden van ernstig zieke vreemdelingen waar ernstige aanwijzingen voorliggen dat hij of zij, ook al ligt geen imminent risico op overlijden voor, een reëel risico loopt in geval van afwezigheid van een gepaste behandeling in de ontvangende staat of het gebrek aan toegang tot een dergelijke behandeling, op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn of haar gezondheidstoestand resulterend in een intens lijden of in een betekenisvolle vermindering van de levensverwachting (eigen vertaling)”*. Hieruit blijkt dat het EHRM, ook al wordt niet langer een imminent risico op overlijden vereist, de lat nog steeds zeer hoog legt vooraleer het aanvaardt dat een schending van artikel 3 van het EVRM zich kan voordoen voor een zieke vreemdeling. In die optiek wijst de Raad erop dat in de eerste bestreden beslissing reeds terecht werd vastgesteld dat niet was aangetoond dat verzoeker niet zou kunnen reizen om medische redenen, en dat uit de verklaring van dr. M. enkel afgeleid kan worden dat verzoeker insputingen moet krijgen, doch niet de vereiste frequentie daarvan of de vooropgestelde behandelingsduur. In die optiek kan in alle redelijkheid van verzoekers worden verwacht dat zij aantonen dat de nood aan deze insputingen nog actueel zou zijn. Zij blijven op dat vlak in gebreke, zodat thans niet kan worden vastgesteld dat hij een schending loopt op het risico van een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en de contouren van de rechtspraak van het EHRM hieromtrent.

2.2.6. Uit het voorgaande blijkt niet dat artikel 3 van het EVRM zich tegen een terugkeer naar het land van herkomst verzet. Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS